

Luați în considerare sfârșitul!

Versete călăuzitoare: Proverbele 14.12; 1 Ioan 3.15; Matei 5.27; 1 Corinteni 11.6; Romani 8.12; Evrei 10.25

Căi ale morții

Aceasta este o atenționare deosebit de serioasă în cartea Proverbelor – o atenționare care se repetă cuvânt cu cuvânt chiar la o mică distanță:

Proverbele 14.12; 16.25: Este o cale care pare dreaptă omului, dar la sfârșitul ei sunt căile morții.

Adesea credem că o cale este absolut practicabilă, totul pare clar și drept. De asemenea, credem că ne-am gândit bine; nu este nimic rău în asta. Totodată și circumstanțele ne par favorabile și că ne susțin decizia. Și totuși, cum ne-am trezit de multe ori că am omis cel mai important lucru, că nu L-am întrebat pe Domnul în privința aceasta! Nu am fost atenți la inima noastră, din care sunt [ies] „izvoarele vieții” (Proverbele 4.23). O astfel de stare și situație este periculoasă pentru creștini. Căci dacă Domnul, în mila Sa, nu reușește cumva să ajungă la inima noastră înainte de a fi prea târziu, s-ar putea dovedi cu ușurință și în cazul nostru cât de adevărat este cuvântul de mai sus.

De ce să nu-L întrebăm pe Domnul înainte de a lua o decizie, înainte de a merge pe o cale? Gândesc că, în cele din urmă, nu este nimic mai mult decât o lipsă de încredere în bunătatea lui Dumnezeu, lipsa unei adevărate temeri de Dumnezeu. Oare nu vrea Dumnezeu să ne călăuzească „pe calea eternă” (Psalmul 139.24)? De ce preferăm să ne urmăm propria noastră voință distructivă, decât voia bună a lui Dumnezeu? Nu credem noi adesea că trebuie să ne luăm „fericirea” în propriile mâini? Și nici măcar nu ne dăm seama că am ajuns victimă la vechea ispită a lui satan, pe care acesta a folosit-o cu succes încă de la început - să creeze îndoieli cu privire la bunătatea lui Dumnezeu (Geneza 3.1). O, de ne-am gândi mai mult la sfârșitul căilor alese de noi înșine și ne-am refugia la inima Dumnezeului și Tatălui nostru! El ne va da tot ceea ce este bun pentru noi (Romani 8.32). Să ne bazăm pe ea!

Un ucigaș

Recent am dat peste un pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu care m-a făcut să mă gândesc mult și care este de fapt motivul acestor rânduri:

1 Ioan 3.15: Oricine îl urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș nu are viața eternă rămânând în el.

Acest verset ridică unele întrebări. Poate un creștin credincios să-și urască fratele? Și dacă da, este el atunci un ucigaș? Este el atunci chiar pierdut?

Să privim mai întâi contextul în care se află acest verset. Apostolul Ioan descrie în această parte a scrisorii sale cele două familii care există în lume - copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului (1 Ioan 3.10) și vorbește despre ambele familii în termeni abstracti și fundamentali. În principiu, un copil al lui Dumnezeu se caracterizează prin dragostea pentru fratele său (1 Ioan 3.14), dragostea este suflul vieții familiei lui Dumnezeu. Dar, la fel de fundamental, copiii diavolului se caracterizează prin absența iubirii și astfel prin ură față de frații adevărați (1 Ioan 3.10,12). Ura este din punct de vedere spiritual activitatea morții. Cineva poate pretinde că este un frate. Dacă, însă, nu-l iubește cu adevărat pe cel al cărui frate se declară a fi, atunci îl urăște și este astfel un ucigaș. El „rămâne în moarte”. Nu a fost niciodată altundeva decât în moarte spirituală și, dacă nu se lasă găsit și salvat prin harul lui Dumnezeu, el va rămâne acolo. Un gând teribil!

Dar întrebarea este: Nu se adresează acest cuvânt și adevăraților copii ai lui Dumnezeu, deci nouă? Cu siguranță! Și acesta este punctul pe care aș dori să îl subliniez astăzi. Nu trebuie să gândim că un pasaj scriptural, pentru că este în ultima consecință adevărat doar pentru necredincioși, nu conține niciun îndemn pentru noi. Deși avem dreptul să aparținem familiei de copii ai lui Dumnezeu și în principiu „iubim pe frați”, suntem și noi îndemnați tocmai aici „să ne iubim unii pe alții” (1 Ioan 3.11,16,17). Dacă, deci, eșuăm practic în dragostea de frați, dacă într-un anumit caz special nu ni se pare posibil să ne iubim fratele, atunci practicăm și noi în acest domeniu activitatea morții, și asta este extrem de grav. Nu că un adevărat copil al lui Dumnezeu s-ar putea pierde (Ioan 10.28) - aceasta este un alt aspect. Dar atâta timp cât nu iubim pe fratele nostru, în ochii lui Dumnezeu suntem în această privință pe calea morții. Dumnezeu se ocupă în creștinism de interior și nu doar de exterior. El vede în inima noastră și știe pornirile ei. Și dacă, într-un caz deosebit, El găsește în ea ură în loc de iubire, atunci El nu ne spune că noi cu toate acestea vom fi salvați, ci că aceasta este calea morții și că un ucigaș nu are viață veșnică rămânând în el.

Acest lucru este în deplină concordanță cu ceea ce Domnul Isus a exprimat în predica de pe munte: „Ați auzit că s-a spus celor din vechime: «Să nu ucizi»; iar oricine va ucide va fi supus judecății; dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va fi supus judecății; iar oricine va spune fratelui său: «Raca!», va fi supus judecății sinedriului; iar oricine va spune: «Nebunule», va fi supus gheenei focului” (Matei 5.21,22).

Și aici, Domnul Isus nu pune accentul pe acțiunea în sine, ci pe mânia și ura care produc acțiunea. Și cel care este plin de duhul urii este plin de spiritul criminalului. În cazul unui om al lumii este în mod principial așa. El nu iubește pe frați. Cât de grav ar fi, însă, dacă și noi - chiar dacă ar fi doar într-un caz deosebit – am fi plini de ură în loc de iubire frățească, și prin aceasta ne-ar umple spiritul unui ucigaș!

Curvia

Un alt exemplu pentru faptul că Dumnezeu privește înăuntru și judecă în consecință îl găsim în cuvintele Domnului Isus, când vorbește despre curvie:

Matei 5.27,28: Ați auzit că s-a spus: «Să nu comiți adulter»; dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască a și comis adulter cu ea în inima lui.

Conform modului nostru de gândire, adulterul apare în general doar atunci când s-a produs o contravenție morală deosebit de gravă împotriva partenerului conjugal. Fie că este vorba despre noi înșine sau despre alții, ne mulțumim foarte repede cu faptul că un act sau altul nu a avut loc. Dar Dumnezeu vede lucrurile cu totul altfel. Pentru El atitudinea inimii este factorul decisiv. De fapt, este inima, așa cum am văzut din Proverbe 4, aceea din care ies izvoarele vieții. Inima decide pe care drumuri să meargă picioarele, fie că e vorba de bine sau de rău. Învățăm aceasta și aici din cuvintele Domnului. În ochii Lui, este deja un adulter când un bărbat se uită la o femeie cu intenția de a o pofti. Ce teamă sfântă ar trebui să ne cuprindă pe toți, tineri și bătrâni, la acest gând! Cât de necesar este să ne păzim inimile și să fim atenți la impulsurile ei! În acest fel Domnul vrea să ne ferească de rău – să ne ferească de căile al căror sfârșit este calea morții.

Rușinos

Din 1 Corinteni 11 aflăm că este rușinos pentru o femeie dacă părul ei este tăiat sau ras (1 Corinteni 11.6).

1 Corinteni 11.6: Iar dacă este rușinos pentru o femeie să se tundă sau să se radă, să se acopere.

Mai ales astăzi, se subliniază adesea că termenul „tăierea părului” înseamnă practic îndepărtarea întregului păr al femeii. Dacă doar câțiva centimetri este tăiat, în conformitate cu opinia larg răspândită, atunci pasajul acesta din Scriptură nu se aplică. Ei bine, aceasta este o concepție greșită. Am cedat atât de ușor ei, pentru că nici nu ne cunoaștem suficient de bine inima înșelătoare, nici nu luăm în considerare capătul drumului pe care am pornit cu primul pas. De acord că expresia *rușinos* se aplică la îndepărtarea părului unei femei. Dar dacă ne gândim că Dumnezeu-Creatorul a dăruit femeii părul lung și că acesta este onoarea ei (1 Corinteni 11.15), poate fi plăcut pentru El dacă ceva din păr se îndepărtează, indiferent care este motivul pentru aceasta?

Pasajul nostru din Scriptură are ceva să ne spună. Desigur, este posibil să nu mergem până la capăt în această privință. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne spune fără echivoc cum este judecată tăierea părului unei femei: este rușinos. Nu este suficient aceasta pentru noi? Dacă acesta este capătul drumului, poate chiar și numai un singur pas pe acest drum să fie plăcut Lui? Cât de mult trebuie să ne păzim inima mai mult decât tot ceea ce trebuie păzit! Dumnezeu o cunoaște perfect și vede și capătul drumului (Psalmul 139.1-5), vede desfășurarea deplină a răului. Ah, de am vrea să învățăm și noi să vedem lucrurile la fel! Am fi păziți de căile întristării (Psalmul 139.24) și vom fi cu adevărat fericiți.

Să trăiești conform cărnii

Și apostolul Pavel ne arată în Romani 8 cele două căi, cea largă, care duce la pierzare, și cea strâmtă, care duce la viață (Matei 7.13,14):

Romani 8.12,13: Astfel deci, fraților, suntem datori nu cărnii, ca să trăim potrivit cărnii; pentru că, dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri; dar, dacă prin Duhul omorâți faptele trupului, veți trăi.

Un limbaj remarcabil! El nu spune: „Dacă cineva trăiește potrivit cărnii, va muri.” Nu, el spune: „Voi” - voi, frați și surori din Roma – „dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri.” Acest lucru se potrivește perfect cu ceea ce am văzut deja. Este același mod absolut de a privi lucrurile. Pavel aici, la fel ca și Ioan, prezintă într-un mod abstract principiile lui Dumnezeu. Iar principiul prezentat aici este: Dacă un om, oricine ar fi el, trăiește potrivit cărnii, va muri. Acesta este sfârșitul unei vieți trăită potrivit cărnii. Ceea ce seamănă un om, aceea va și secera (Galateni 6.7). Și dacă cineva este caracterizat de o viață trăită potrivit cărnii, deci dacă acesta este caracterul lui, atunci consecința inevitabilă este moartea - nu doar moartea trupestă, ci moartea ca sentință definitivă a lui Dumnezeu. În consecință finală, aceasta se aplică doar necredincioșilor. Ei nu fac altceva decât să trăiască conform cărnii.

Și totuși, iubiților, cât de mult ne avertizează tocmai și acest cuvânt împotriva unei vieți trăită conform cărnii! Dumnezeu ne asigură în altă parte de răscumpărarea veșnică, de mântuirea definitivă. Putem și trebuie să ținem cu tărie acest lucru. Dumnezeu nu intenționează în niciun fel să ne zdruncine credința și să ne pună la îndoială mântuirea. El nu va face niciodată asta. Dar dacă ne lăsăm pradă cărnii și păcătuim, Dumnezeu nu ne va spune niciodată: „Aceasta nu e așa de rău, vei fi salvat în cele din urmă”. Nu, dacă ne aflăm chiar și numai temporar în această atitudine, care este specifică omului păcătos, suntem, potrivit gândurilor Lui, în acel timp pe drumul care duce la moarte. Faptul că Dumnezeu nu ne va lăsa niciodată pe această cale, că ne va readuce mereu în harul Său, este un alt lucru, un lucru încântător. Pentru aceasta Numele Lui să fie laudat! Dar acesta este principiul, la care ne supunem cu toții: Dacă vom trăi potrivit cărnii, vom muri; dar dacă, prin Duhul, vom omorî acțiunile trupului, vom trăi.

Neglijarea străngerilor laolaltă

Mai este un pasaj biblic, care ar trebui amintit în acest context, deoarece el este deseori înțeles greșit:

Evrei 10.25: ... nepărăsind strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii.

După cum reiese din context, aici este evident vorba mai mult decât de faptul că cineva lipsește din când în când de la strângerea laolaltă creștină. Mai degrabă, au existat printre evrei unii care au abandonat complet întâlnirea creștină ca atare sau, după cum spune expresia greacă, voiau să o părăsească și să se întoarcă la iudaism. A face acest lucru însemna să păcătuiești „cu voia”, era apostazie. Fie că este vorba despre evreii de odinioară sau despre

creștinii de astăzi care întorc spatele creștinismului: este apostazie; nu doar *decădere*, ci *apostazie*. Și odată va veni apostazia, abandonarea completă a tot ceea ce este cu adevărat divin, ceea ce este creștin.

Dar oare nu ni se aplică și nouă avertismentul „să nu părăsim strângerea noastră laolaltă”? Da, absolut! Chiar dacă un creștin adevărat nu va cădea niciodată din credință, el poate totuși să ajungă acolo să devină neglijent și superficial în a sta departe de întâlnirile adunării locale. Dar aceasta nu este nicidecum o chestiune minoră. Prin aceasta el se pune pe calea care duce la apostazie și împotriva căreia suntem avertizați aici. S-ar putea ca el să nu privească așa această atitudine a lui, dar Dumnezeu o vede așa. Mulți mărturisitori creștini lipsiți de viață vor merge într-o zi pe această cale spre apostazia completă de la creștinism. Vrem și noi să facem măcar un pas pe această cale? Lăsăm deoparte pentru moment toate celelalte considerente, inclusiv acesta, care este unul dintre cele mai mari privilegii, acela de a experimenta prezența personală a Domnului Isus în mijlocul adunării. Dar nu ar trebui să avem o teamă sfântă de a face un prim pas pe o cale greșită?

Asta am avut pe inimă să arăt cu aceste rânduri. Dumnezeu vede sfârșitul tuturor lucrurilor, și noi ar trebui să-l vedem la fel. El cunoaște, de asemenea, pericolele morale la care suntem expuși în această lume rea. El ne va păstra – mulțumire fie adusă Lui pentru asta! Dar El nu ne păstrează scoțându-ne din pericole și dificultăți. Nu, El ne păstrează în sens moral, „prin credință” (1 Petru 1.5). Acesta este, de asemenea, motivul pentru care El ne dă avertismentele Sale în acest fel, așa cum am văzut în exemplele de mai sus.

Titlul original: „Bedenkt das Ende!”

Din revista *Ermunterung und Ermahnung*, Hückeswagen (CSV) 1992, pag. 119–128